

Γ. Αυξέντιος Γρηγοριάτης: Ο τυφλός βιαστής της άσκησης (Μοναχός Δαμασκηνός Γρηγοριάτης)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/22c2uho>]

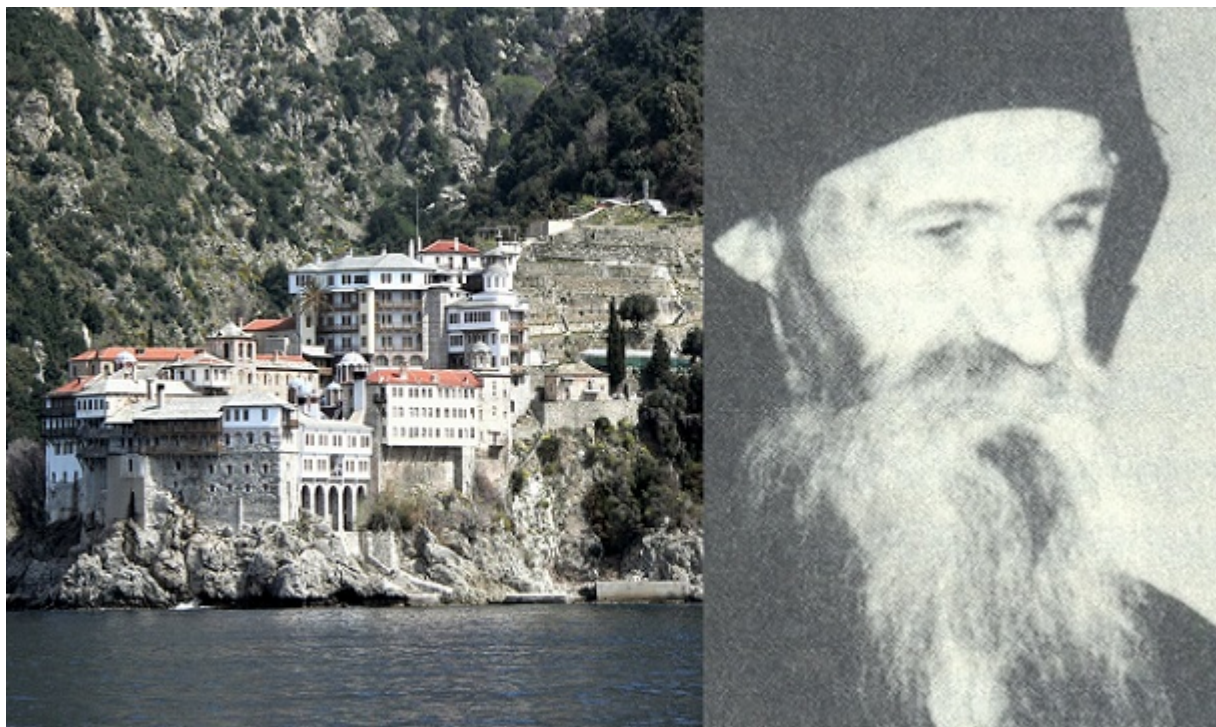
Αγαπούσε πολύ τις Ακολουθίες. Πριν αρχίσουν έπιανε τον τοίχο και σιγά-σιγά πελλίζοντας την ευχή η τούς Χαιρετισμούς κάποιου Αγίου, κατευθυνόταν προς την εκκλησία.

Όταν κάποια φορά έπεσε και κτύπησε, δεν ζήτησε βοήθεια, αλλά ούτε και σταμάτησε να ψιθυρίζη την ευχή. Στα νειάτα του, φλογισμένος από τον πόθο της νοεράς προσευχής, ανεχώρησε για το Κάθισμα της Παναγίας, που απέχει από την Μονή 15 λεπτά.

Σε ένα μήνα επέστρεψε.

Τον ρώτησα γιατί γύρισες Γέροντα; Μου απήντησε: «Είχε πάει χωρίς την ευλογία της Μονής και με ενωχλούσε ο λογισμός. Επί πλέον έμαθαν οι Χριστιανοί, ότι κάποιος ασκητεύει εκεί και ήρχοντο να μου ζητήσουν συμβουλές. Εγώ βέβαια εκρυβόμουν στο δάσος, αλλά δεν μπορούσε να γίνεται αυτό κάθε ημέρα. Έτσι προτίμησα να κατέβω πάλι στην Μονή για να αγωνισθώ χωρίς να με ξέρη κανείς».

Η βία του στη σιωπή και στην ευχή, ήταν χαρακτηριστική και από το εξής γεγονός: Κάποτε όταν τον διακονούσα, διηγείται ο αδελφός π. Βασίλειος, ηθέλησε ένας άλλος αδελφός να τον συνοδεύη μετά τον Εσπερινό για το κελλί του. Στο δρόμο εσκέφθηκε να του ομιλή διάφορα πράγματα δια να διασκεδάση την τύφλωσί του.

Όταν τον μετέφερε στην πόρτα του κελλιού του, του είπε με αυστηρό ύφος: «Θέλω να με οδηγής χωρίς να μου μιλάς, γιατί θέλω να λέω την ευχή». Συχνά όμως επήγαινε ο Παππούς μόνος του στην εκκλησία, ακουμβώντας στον τοίχο και ψηλαφώντας τους χώρους που εύρισκε μπροστά του.

Μάλιστα δε με τα δεξιά του χέρι ακουμβούσε στον τοίχο και με το αριστερό του έκλεινε το αυτί του για να μη ακούη συνομιλίες των κοσμικών προσκυνητών. Έτσι ζούσε μυστικά με την αδιάκοπη προσευχή στην καρδιά την Χάρι του Θεού, εμποδίζοντας κάθε τι το εξωτερικό στην νοερά επικοινωνία του με τον Θεό.

Στην εκκλησία και τις Ακολουθίες, μας έλεγε ότι αισθάνεται ελευθερία, γι' αυτό και ερχόταν πρώτος απ όλους. Αφού προσκυνούσε όλες τις εικόνες, φορητές και τοιχογραφίες, στεκόταν στο μόνιμο στασίδι του, το πρώτο δεξιά στον κυρίως Ναό. Πριν αρχίσει η Εννάτη Ώρα ρωτούσε, αν άκουγε ότι κάποιος περνούσε από δίπλα του: «Ποιος Άγιος γιορτάζει αύριο;». Απ εκείνη την στιγμή θα άρχιζε να κάνη κομποσχοίνι για τον Άγιο της αυριανής ημέρας.

Εγνώριζε δε με κάθε λεπτομέρεια την τάξι των ακολουθιών. Έάν κάποιος παρέλειπε κάτι από άγνοια η απροσεξία, τον διώρθωνε λέγοντάς του, π.χ. Δόξα Πατρί, λέγε. Εάν ο διαβαστής δεν άκουγε η αδιαφορούσε, του έλεγε με αυστηρό ύφος: «εβραίος είσαι και παραλείπεις τα μισά;»

Στο κελλί του είχε δύο μικρά μεταλλικά κουτιά απο γάλα βλάχας. Το ένα το χρησιμοποιούσε για να πίνη το νερό, και το άλλο για το κρασί. Επειδή αυτά είχαν

σκουριάσει, σκέφθηκα να τα πετάξω και να βάλω καινούργια ανοξείδωτα. Του το είπα, αλλά ήταν ανένδοτος. Δεν ήθελε πολυτέλειες. Αρκείτο στα απολύτως αναγκαία. Δεν ήθελε να κουράζη κανέναν, γι' αυτό δεν ζήτησε ούτε να του ασπρίσουν το κελλί, ούτε να του διορθώσουν την πόρτα η το παράθυρα, ούτε ζήτησε άλλα ρούχα. Έμεινε με τα παλιά, που είχαν γίνει κουρέλια.

Όταν τον ερωτούσα: «Τι θέλεις να φας; Μου έλεγε: «Ό,τι έχη η τράπεζα». Τίποτε το ιδιαίτερο. Καμμία ιδιοτροπία. Από το πρωϊνό φαγητό, κρατούσε το μισό και το έτρωγε το απόγευμα. Τότε συνήθως έπινε και ένα τσαϊ με λίγο κρασί. Μέσα έβαζε και αρκετή ζάχαρι και μία φέτα ψωμί.

Κάποτε του είχα πάρει καραμέλλες. Του άρεσαν πολύ. Άλλοτε είχε ζητήσει να του αγοράση ο π. Δαμιανός ένα κιλό. Όταν τις επήγε στο κελλί του, ο Γερο Αυξέντιος του είπε να τις κρατήσει στο κελλί του και να του φέρνη μόνο από δύο κάθε ημέρα. Δεν ήθελε να έχη περιττά πράγματα στο κελλί του γιατί τον πείραζε ο λογισμός του.

-Γιατί π. Αυξέντιε, θα σε πειράξη ο λογισμός σου;

-Να, θα θέλω να κάνω προσευχή και ο νους μου θα πηγαίνη στις καραμέλλες!!!

Κάτι παρόμοιο συνέβη και με τον χαλβά. Όταν είδα ότι του άρεσε, του έφερα ένα μπαστούνι των τριών κιλών. Την άλλη ημέρα μου είπε:

-Πάρε τον χαλβά και δεν θέλω να μου φέρης άλλη φορά.

Τέτοια βία ασκούσε στον εαυτό του, όταν έβλεπε ότι κάποια ανθρώπινη αδυναμία θα μπορούσε να του δημιουργήση πνευματική ανωμαλία. Ήταν για εμάς αληθινό υπόδειγμα βιαστού μοναχού.

Όταν ήταν στα τελευταία του κι εμείς περιμέναμε ότι δεν θα ζήση ακόμη πολλές ημέρες, τον επισκέφθηκε τότε ο σεβαστός μας Γέροντας. Ήταν η τελευταία εβδομάδα, πριν αρχίση η Μεγάλη Τεσσαρακοστή. Θέλοντας λοιπόν να τον πειράξη ο Γέροντας, τον ερωτά: “Θα κρατήσης κι εσύ το τριήμερο της νηστείας, π. Αυξέντιε; Και ο Γερο Αυξέντιος πνέοντας τα λοίσθια στο κρεβάτι του, του απαντά με όση δύναμι του είχε απομείνει: “Ναι θα το κρατήσω, πρώτα ο Θεός”.

Όλοι φυσικά γελάσαμε και ο Γέροντας μειδιώντας και γυρίζοντας προς εμάς, μας; είπε: “Είναι ζήτημα, εάν θα ζήση ακόμη τρεις ημέρες, κι όμως το τριήμερο της νηστείας, προ της Μεγ. Τεσσαρακοστής θέλει να το κρατήση”. Αυτό φανέρωνε την αγωνιστικότητά του και την μέχρι τελευταίας του αναπνοής βία στον εαυτό του για την αγάπη του Θεού και την ένωσί του με τον εράσμιο Νυμφίο της ψυχής του,

τον Χριστό.

[Συνεχίζεται]